

fastsættelse have mulighed for at påvirke kortindehavers valg af forretning.

Bestemmelsen i stk. 3 har til formål at sikre, at betalingsmodtager kan opkræve gebyr hos kortindehaver, når kortindehaveren betaler med et betalingskort. Dette gælder uanset, hvad der er aftalt mellem betalingsmodtageren og kortudstederen, jf. forslaget nr. 11 om en ændring af betalingskortlovens § 33, stk. 1.

En række indløsningsaftaler mellem internationale kortudstedere og betalingsmodtager indeholder i dag en klausul, som forbyder, at betalingsmodtageren overvælter det gebyr, som betales til kortudsteder, på den kunde, som betaler med betalingskortet. En sådan klausul, der ofte betegnes "No-Discrimination-Rule" eller blot NDR, anvendes af en række internationale kortudstedere.

NDR-klausulerne er med til at begrænse konkurrence mellem kortudstederne, idet kortudsteder ved at bestemme, at kortudsteders gebyr til forretningerne ikke må overvælttes på kortindehaveren, usynliggør gebyret over for kortindehaveren. Kortudstederen får derved lettere ved at opkræve høje gebyrer hos betalingsmodtager. Anvendelsen af NDR-klausuler begrænser desuden konkurrencen mellem forretningerne (betalingsmodtagerne).

Den foreslåede bestemmelse indebærer med andre ord, at de nævnte klausuler i tilslutningsaftalerne ikke længere vil kunne gøres gældende over for betalingsmodtageren.

For at sikre at betalingsmodtagerne ikke opkræver for høje gebyrer hos kortindehaveren, foreslås det endvidere, at det gebyr, som betalingsmodtageren kan opkræve hos kortindehaveren, ikke må overstige betalingsmodtagerens gebyr pr. betalingstransaktion til kortudstederen. Betalingsmodtageren kan således ikke overvælte andre omkostninger på kortindehaveren, fx en andel af en årlig tilslutningsafgift til kortudstederen.

For at sikre at forbrugerne ved, hvorvidt og - i bekræftende fald - hvad de skal betale i gebyr, når de bruger et betalingskort, foreslås det i stk. 4, at betalingsmodtager forud for aftalens indgåelse på tydelig måde skal oplyse om, hvilke gebyrer der opkræves, hvis kortindehaveren betaler med et betalingskort.

Til nr. 5.

Som anført i de almindelige bemærkninger kan der i de særlige situationer, hvor der sker en overgang fra specialregulering til almindelige markedsvilkår, være behov for at kunne gennemføre en priskontrol, der går videre, end det den generelle konkurrencelovgivning umiddelbart giver mulighed for.

Det gælder også på betalingskortlovens område, hvor den hidtil gældende bestemmelse i § 20, stk. 1, har været medvirkende til, at Dankortsystemet har fået en dominerende stilling.

I forbindelse med ændringen af § 20, stk. 1, er det fundet hensigtsmæssigt at indføre regler, der sikrer, at der ikke kan opkræves urimelige gebyrer m.v. på betalingskortmarkedet.

Ifølge konkurrencelovens § 11 er misbrug af dominerende stilling forbudt. Misbrug omfatter bl.a. "direkte eller indirekte påtvingelse af urimelige købs- eller salgspriser eller af andre urimelige forretningsbetingelser" (§ 11, stk. 2, nr. 1). Ved misbrug af dominerende stilling kan Konkurrencerådet i henhold til konkurrencelovens § 16, stk. 1, nr. 2, udstede påbud til virksomheden om, at angivne priser eller avancer ikke må overskrides, eller at der ved beregningen af priser og avancer skal anvendes bestemte kalkulationsregler.

Af bemærkningerne til konkurrencelovens § 11 fremgår, at ved vurderingen af om urimelige priser foreligger, skal det afgøres, om prisen eller avancens klart overstiger, hvad der såvel med hensyn til størrelse som varighed vil kunne opnås på et marked med virksom konkurrence.

Af bemærkningerne fremgår endvidere, at bestemmelsen skal administreres i overensstemmelse med EU-myndighedernes håndhævelse af Traktatens artikel 86.

Der foreligger imidlertid ikke noget eksempel på direkte prisindgreb med henvisning til artikel 86. Inden for dansk konkurrenceretlig praksis har der ikke gennem de seneste knap 10 år været eksempler på direkte prisindgreb over for enkeltvirksomheder.

I en overgangssituation fra et reguleret marked til et frit konkurrencepræget marked er der således en mulighed for, at en virksomhed, som har opnået en dominerende markedsposition som følge af et reguleret marked, i en periode kan fastsætte gebyrer, der anses for samfundsmæssigt uacceptable, uden at der er grundlag for prisindgreb med henvisning til konkurrencelovens bestemmelser om misbrug af dominerende stilling.

Efter den foreslåede særregulering i § 20 a kan Konkurrencestyrelsen gribe ind over for alle aktører, der ved fastsættelsen af vederlag mv. anvender urimelige priser og avancer. I forhold til den generelle konkurrencelov er der hermed skabt en videre adgang til at foretage indgreb, idet indgreb ikke er betinget af misbrug af en dominerende stilling.

Det betyder for det første, at indgrebsmuligheden eksisterer i forhold til alle aktører, uanset deres aktuelle styrke på markedet. Endvidere indebærer det, at et